

LA POLÈMICA SOBRE LA PROPOSTA DEL PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ

Això no és un compromís per Lleida

**SALVADOR BORDES
BALCELLS**
PORTAVEU DE CIU A LA DIPUTACIÓ
DE LLEIDA

Divendres 26 de març al matí. Faltaven menys de vint-i-quatre hores i tot era un misteri. Nombrosos alcaldes de la zona regable del Segarra-Garrigues van ser convocats per dissabte al matí sense saber a què. Cap al migdia el propi president em va comunicar que també hi hauria entitats ecologistes, sindicats agraris, col·lectivitats de regants i fins i tot la Universitat de Lleida. Em va explicar que es posaria a la signatura de tothom un document que solament coneixia ell. Un document que volia ser consensuat però que no podiem llegir fins el mateix dia que pretenia ser signat. Fins i tot el PSC, el grup que dona suport al senyor Gilabert, va semblar sorprès de la seva unilateral iniciativa.

A les nou del matí de dissabte, la decepció. I també la indignació. La decepció perquè el president de la Diputació mostrà, en reunió de portaveus, un document de tres pàgines amb el qual es pretenia ventilar en un matí tota la problemàtica del canal Segarra-Garrigues. I indignació perquè el grup més nombrós de la Diputació, Convergència i Unió, érem els darrers en conèixer el text.

De les paraules del senyor Gilabert es despenia que el document ja havia passat, com a mínim, pels filtres de Barcelona i dels ecologistes. Aquesta era la principal preocupació dels promotors del manifest. Als sindicats, com a mínim alguns, als regants i sobretot als alcaldes no calia informar-los prèviament. Una barreja de prepotència i menysteniment que deixa-

va al territori en el trist paper de callar i signar.

Una manera de procedir totalment oposada a la que és recomanable per aconseguir qualsevol consens. Secretisme, utilització de les institucions del territori en benefici propi i sobretot frivolitat. Pretendre resoldre la problemàtica que el govern tripartit ha provocat en el Segarra-Garrigues en un sol matí de reunions, encotillades per uns horaris estrictes, denota desconeixement i fins i tot una certa pedanteria.

Com no podia ser d'altra manera, l'experiment no va reeixir. I no ho va fer perquè les persones convocades si que coneixen el problema, ja estan escamats de promeses incomplertes, i tenen el suficient seny per no deixar-se entabanar de nou per uns dirigents que en 7 anys només han estat capaços d'anar ampliant les hectàrees protegides del canal fins a les actuals 42 mil, deixant el somni de moltes generacions en un projecte pràcticament inviable. La proposta del senyor Gilabert, entre d'altres coses, acceptava implícitament les 42 mil hectàrees de ZEPA de manera irreversible. Una mostra de resignació que Convergència i Unió no se la farà mai seva.

Un document de tres pàgines, tres tristes pàgines, i set mesures sense cap garantia, que pretenia ser el gran acord territorial sobre el Segarra-Garrigues. Cap referència al Manifest de Vallbona, cap referència al Compromís per Lleida, cap referència a treballs molt acurats tècnicament i científica que són recolzats per institucions i entitats públiques i privades de la nostra societat.

En un moment en el qual la so-

Resposta de CiU al document de Jaume Gilabert sobre les zones ZEPA del canal Segarra-Garrigues

breprotecció ambiental posa en perill la viabilitat del Segarra-Garrigues, el president de la Diputació proposa afegir-hi la figura de més alta protecció ambiental que existeix: un gran parc natural. Una proposta que abona les idees d'aquells que han maldat per augmentar continuament aquests darrers anys les hectàrees de ZEPA. Aquells que pensen que les comarques de Lleida han de ser una zona de visita de cap de setmana.

La gent dels nostres pobles no solament vol viure a la terra, vol viure de la terra, i cada cop ho tenen més difícil. Per acabar de certificar la gasivitat del plantejament, el govern de la Generalitat ja ha corregut a dir que descarta aportar els milions d'euros que demana el document del senyor Gilabert. Per tant, més protecció i ni un duro. Aquesta és la fórmula del tripartit per les comarques de Lleida.

CIU té el màxim interès en el des-

envolupament del canal i el seu sistema de regadiu, en fer possible la seva viabilitat, i en garantir que serà una infraestructura profitosa per al desenvolupament de les comarques lleidatanes i la seva pagesia. No escatimarem els esforços necessaris per aconseguir-ho des del màxim consens institucional, social i polític possible, amb el degut respecte als usuaris i amb la seva participació.

I en tot aquest procés el president de la Diputació hi podria haver jugat un paper important. Però no actuant com ho va fer dissabte. Tres diputats sobre vint-i-cinc i un pacte de govern li atorguen al senyor Gilabert tota la legitimitat per presidir la institució i per signar decrets, però el lideratge territorial s'aconsegueix d'una altra forma. Els alcaldes es van sentir menystinguts pel fet d'haver-los presentat dissabte mateix el document amb la intenció d'una immediata signatura.

Amb precipitació i sense respecte pel territori cap procés no pot tenir una resolució favorable. Dos dies després, per dissimular el fracàs de la iniciativa, el que havia de ser una signatura immediata s'ha transformat en un procés de llarga durada. Està clar que per arribar aquí no calia un matí frenètic com el de dissabte.

El senyor Gilabert va perdre dissabte passat molta credibilitat i li serà difícil a partir d'ara encapçalar cap consens. Li demanem que no doni continuïtat a aquest procés unilateral que ha resultat fallit. Que no dinamiti, pel seus particulars interessos, un projecte que té un valor incalculable per les nostres comarques. El Segarra-Garrigues no pot posar-se en risc per frivolitat i ganes de protagonisme.